

Mál nr. 118/2014
M og
V1 v/ sjúklingatryggingar L og
V2 vegna sjúklingatryggingar G.

Sjónhinnulos sjúklings sem greint var þann 7. október 2010.

Gögn.

1. Málskot móttækið 22. apríl 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V2 dags. 6. maí 2014.
3. Bréf V1 dags. 7. maí 2014.

Málsatvik.

Tjónsatvik þau sem er til umfjöllunar í þessu máli má rekja til þess að M greindist með sjónhinnulos þann 7. október 2010 eftir að hafa leitað á Landspítala-Háskólasjúkrahús sama dag vegna óþæginda í auga. Í gögnum málsins eru greindar víðtækar afleiðingar sem umrætt sjónhinnulos hefur haft fyrir M. Í málskoti kemur fram að M fór fyrst að finna fyrir óþægindum í hægra auga þann 30. september 2010. Áður en sjónhinnulos M var greint þann 7. október 2010 leitaði hann annars vegar til L 2. október 2010 og síðan til augnlæknisins G þann 4. október 2010. M telur að meðferð sú sem hann fékk hjá hvorum aðila um sig hafi verið ófullnægjandi og hefur kafið hvorn um sig um bætur á grundvelli bótareglna laga um sjúklingatryggingu nr. 111/2000.

Kröfur M á hendur L og V1, þar sem L hefur vátryggingu, eru byggðar á því að þegar M leitaði til L 2. október 2010 hafi lækni hjá L ekki brugðist rétt við kvörtunum hans en í samtali M við lækinn hafi komið fram að lækniinn hafi íhugað að kalla til sérfræðing í augnlækningum en ákveðið að gera það ekki heldur skrifa út lyfseðil fyrir M vegna augndropa. M vísar til ákvæða 1. og 3.tl. 2.gr. laga um sjúklingatryggingu þar sem sönnunarkröfur eru vægari en almennt í skaðabótarétti og að öllum líkindum hefði mátt komast hjá tjóni M með því að haga meðferð þannig að kallaður væri til sérfræðingur í augnlækningum strax.

V1 telur fyrir hönd L að ekki sé sýnt fram á bótaábyrgð L skv. lögum um sjúklingatryggingu. Vísað er til þess að ekki liggi fyrir nokkuð faglegt mat um tjón M eða orsakir þess. Ekki sé sannað að íhugað hafi verið hjá L að kalla til sérfræðing í augnsjúkdómum og vísar V1 einnig til þess að í gögnum málsins komi fram að sjónhinnulos hafi ekki byrjað fyrr en 5. október 2010 og því ekki unnt að greina það fyrr en þá. Það hafi því ekki verið sýnt fram á að rannsókn eða meðferð L á M hafi verið ófullnægjandi eða á annan hátt uppfyllt skilyrði laga um sjúklingatryggingu, þrátt fyrir vægar sönnunarkröfur í þeim lögum.

Kröfur M á hendur G og V2, þar sem G hefur vátryggingu, eru einnig byggðar á 1. og 3. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu. M telur að þegar hann leitaði til G, sem sérfræðings í augnlækningum, þann 4. október 2010 hafi sjúkdómur hans verið vangreindur sem hreyfing á glerhlaupi í auga M og honum tjáð að einkenni myndu ganga yfir á 3-4 vikum. G hafi ekki gætt þess að senda M í myndatöku eða nota frekari greiningaaðferðir sem vænta mátti af sérfræðingi í augnlækningum. Að mati M má því ætla að öllum líkindum hefði sjónhinnulos M verið réttilega greint og komast hefði mátt tjóni hans hefði réttum aðferðum verið beitt.

V2 telur fyrir hönd G að skoðun á M þann 4. október 2010 hafi verið fullnægjandi og ekki hafi komið fram í gögnum málsins að greining G á glerhlaupslosi M hafi verið röng þegar hún var gerð. Að sögn G hafi sjón M verið eðlileg þennan dag og augnþrýstingur innan marka sem og að frekari skoðun hafi verið ítarleg og ekki bent til þess að um sjónhinnulos væri að ræða. Engu að síður hafi G ráðlagt M að leita strax aftur til læknis ef hann fyndi tiltekin einkenni slíks. Það

hafi hann hins vegar ekki gert fyrr en 7. október 2010 eftir að hafa fengið einkenni um svartan blett og skerta sjón á auga 5. eða 6. október s.á. V2 telur ekki sýnt að 1. eða 3.tl. 2.gr. laga um sjúklingatryggingu eigi við.

Álit.

Þrátt fyrir vægari almennar sönnunarkröfur í lögum um sjúklingatryggingu nr. 111/2000 er þó gert ráð fyrir því í lagatextanum að tjón megi *ad öllum líkindum* rekja til atvika sem koma fram í 1.-4.tl. 2.gr. laganna. Samkvæmt athugasemdum við 2. gr. í frumvarpi laganna dugar í þeim efnum að sýnt sé fram á að líklegra sé að tjónið stafi af rannsókn eða meðferð en öðrum orsökum. Sönnunarbyrðin um að svo sé hvílir á tjónþola sem í þessu máli er M.

Í málinu hefur M vísað til 1.og 3.tl. 2.gr. máli sínu til stuðnings, en í umræddum greinum kemur fram að tjón þurfi að öllum líkindum að vera rakið til þess að ætla megi að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði eða ef mat sem síðar er gert, leiðir í ljós að komast hefði mátt hjá tjóni með því að beita annarri meðferðaraðferð eða -tækni sem völ var á og hefði frá læknisfræðilegum sjónarmiði gert sama gagn við meðferð sjúklings.

Í málinu liggja fyrir ítarleg gögn um afleiðingar sjónhimnuloss M en það liggja hins vegar ekki fyrir álit sérfræðinga um þá meðferð sem M fékk hjá L eða G í greint sinni eða greiningaraðferð sem hefði átt að beita og var ekki gert eða meðferðaraðferð eða -tækni sem völ var á. Miðað við þau gögn sem fyrir liggja frá M telst ekki fyllilega ljóst að læknir hjá L eða G hafi beitt rannsóknum eða meðferð sem voru í ósamræmi við þekkingu og reynslu viðkomandi. Þó strangari kröfur mætti gera til sérfræðings á sviði augnlækninga, eins og G, í samanburði við lækna L verður ekki fullyrt án frekari læknisfræðilegs mats á greiningaraðferðum G að hægt sé að rekja tjón M til rannsókna eða meðferðar G fremur en aðstæðna sem hefðu komið upp óháð læknismeðferðinni. Það er því ekki sýnt að líklegra sé að tjónið stafi af rannsókn eða meðferð L eða G en því að ekki hafi verið hægt að greina sjúkdóm M fyrr en gert var, en eins og áður segir hvílir sönnunarbyrði um slíkt á M. Á meðan svo er telst ósannað að skilyrði laga um sjúklingatryggingu séu uppfyllt þannig að M eigi rétt á skaðabótum úr sjúklingatryggingu L eða G.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu hjá V1 eða V2.

Reykjavík 27. maí 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.